

DOOR CO VAN DER STEEN-PIJPERS

't Is zaterdagmiddag, en het is heel warm. Vier jongens slenteren langs de weg, of ze er al honderd kilometer op hebben zitten. „Wat gaan we doen?” vraagt Bram. „Doen?” kreunt Henk. „als je nog één keer doen zegt, ga ik op de stoep zitten, en ik kom er nooit meer af!” „We gaan naar de hut,” beslist Leo, en wij blijven de hele middag op de grond liggen.” Dat lijkt ze alle vier het beste, al informeert Henk nog of ze niet een taxi kunnen nemen.

Op een heel verborgen plekje in het bos hebben ze een hut gemaakt. Takken naar elkaar toegebogen en vastgebonden... zakken langs de wanden... bladeren op de grond... Er zijn vier stenen om op te zitten, en een platte tegel is de tafel. De weg er heen gaat dwars door het eikehout. Als je de hut niet weet, kun je 'm nooit vinden. „En dan te bedenken dat er een vijver in het bos is, waarin je niet mag zwemmen!” zegt Rob verlangend. „Doen”, roept Leo gretig. „Wat kan er nu eigenlijk gebeuren?” „Genoeg,” voorspelt Bram somber. „Er is een nieuwe boswachter, en die moet heel streng zijn. Hij heeft een jongen betrapt die vogelnestjes uithaalde. Nou, en die heeft ie rustig een halve dag in z'n schuur opgesloten. Z'n moeder dacht minstens dat ie ontvoerd was. Nou, mij niet gezien!” „Toe zal ontvoerd worden,” griezelt Henk. „Jou nemen ze niet”, troost Bram, „je eet te veel.”

Een poosje later staan ze aan de rand van de vijver. De watervlakte is zonder rimpels en aanlokkelijk koel. „Dat je daar nu niet in mag,” moppert Leo. „Zonder al die verboden zou het leven heel wat prettiger zijn.” Aarzelend staan ze te kijken. Als je nu zeker wist dat die boswachter niet kwam... Even kopje onder, met alleen je

ondergoed aan... Ze zijn toch zo weer droog... Opeens slaakt Bram een kreet. Hij wijst. „Wat gemeen!” roept hij. „Wat een schurkenstreek!” Dan zien de anderen het ook. In het midden van de vijver ligt een hond. 't Dier doet wanhopige pogingen om boven water te blijven. En als het z'n kop met een ruk achterover gooit, zien ze dat een steen om z'n nek gebonden zit.

„Die dat gedaan heeft!” roept Henk woedend. „Ik wou dat ik die vent in m'n vingers had! Zo'n lafaard!”

De jongens rukken aan hun kleren. 't Komt er nu niet meer op aan of de boswachter in de buurt is, die hond moet gered worden.

„Wacht nou es even,” zegt Bram. „'t is niet nodig dat we er alle vier ingaan. Daar krijgen we misschien gezeur mee. Laat Rob het doen, die heeft drie zwemdiploma's. Wij kunnen helpen als het nodig is.”

Rob heeft z'n schoenen al uit. De rest volgt snel. In z'n onderbroekje duikt hij de vijver in. 't Water is tamelijk diep. Juist prettig, dat zwemt veel gemakkelijker. Met een paar forse slagen heeft Rob de hond bereikt. Maar verder valt het niet mee. Telkens als hij het angstige dier bijna te pakken heeft, ontwijkt het hem jankend. 't Is waarschijnlijk van de mensen niet veel goeds gewend. Rob moet zich met één hand drijvend houden, en met de andere de hond grijpen. De steen zit daarbij lelijk in de weg. „Ik moet een mes hebben!” schreeuwt hij naar de kant. Leo's bloesje ligt al op de grond. „Ik heb ook een zwemdiploma,” zegt hij haastig. Een minuut later tjoempt ook hij de vijver in, een zakmes tussen zijn tanden. Nu is 't gauw voor elkaar. 't Touw, waarmee de steen is vastgebonden,

29 juni

De vlaggen uit

Prins Bernhard verjaart

Met een paar forse slagen heeft Rob de hond bereikt...

wordt doorgesneden, en met de hond tussen zich in zwemmen de jongens naar de kant. „Naar de hut,” commandeert Bram. En dan is er een vreemde optocht. Voorop loopt Henk, met de hond in zijn armen. Dan volgt Bram, met twee bundeltjes kleren. En dan Rob en Leo in hun natte onderbroekjes. 't Is maar goed dat de boswachter niet in de buurt is. Hij zou dat stel zeker hebben ingerekend. Rob en Leo hangen hun broekjes op de hut te drogen en kleden zich aan. Halverwege stopt Leo en trekt zijn hemd weer uit. „Die hond moet afgedroogd,” verklaart hij, „anders wordt ie ziek.” Als ze het dier droogwrijven, zien ze pas goed hoe broodmager het is. Eén poot is gezwollen door een verwaarloosde wond, en de hals is geschaafd en bloederig. „Schurkenstreek!” sist Bram weer. „We houden 'm,” zegt Rob. Natuurlijk houden ze 'm. Maar waar? Henk en Leo wonen op een flat. Een hond op een flat, dat is niks. Bij Bram thuis is een grote kater, die alle honden tot zijn doods vijand verklaard heeft. En Rob... Of z'n moeder nu gesteld zal zijn op zo'n verwaarloosde hond? „We moeten 'm in de hut houden tot ie beter is,” zegt hij, „dan mag het misschien wel.” Ze krijgen het nu heel druk. Bram en Henk moeten boodschappen doen. Melk halen, hondebrood, zalf, verband... Ze vergeten de warmte, ze draven! Beladen komen ze terug. Een oud kussen, een deken, een drinkbakje... ze hebben overal aan gedacht. De hond komt tot rust. 't Is of hij begrijpt dat er voor hem gezorgd wordt. Soms likt hij een hand die hem streelt. De jongens zijn er verrukt van. „Nu hebben we een clubhond!” zegt Leo opgetogen. Bram stelt voor hem Tommy te noemen. Dat wordt met algemene stemmen aangenomen. Ze hoeven nu nooit meer te vragen: wat zullen we doen? Iedere dag, soms meer dan één keer, gaan ze naar de hut. Ze brengen eten, leggen nieuw verband aan en laten hun vriend uit. Eerst maar kleine eindjes. Maar al gauw kan het verder. De vacht gaat glanzen, de oren staan weer kwiek recht op. Tommy wordt beter. En dan komt er een nacht dat hij jankt. 't Klinkt ver door het stille bos. De jongens horen het niet. De boswachter wel. Op een woensdagmiddag houdt hij de jongens staande als ze naar de hut gaan. Hij wil er meer van weten. „Is die hond van hun, en waarom ligt hij dag en nacht in zo'n kleine ruimte?” Onwillig doen de jongens het hele verhaal. Het bos is niet verboden voor honden, maar toch... „Loopt hij ook wel eens los?” vraagt de boswachter. „Ja,” zegt Bram brutaal, „maar hij vernielt niks, en hij jaagt ook niet op vogels.” „Hij doet niks,” vallen de anderen bij.

„Dat geloof ik wel, maar jullie zullen belasting voor hem moeten betalen.”

Ze schrikken ervan. Vrijwel al hun geld gaat op aan melk en eten. De boswachter schrijft alle namen en adressen op. Ze zullen er wel meer van horen.

Er gaat een week voorbij. En net als ze denken dat het met een sissert afloopt, krijgen ze alle vier hetzelfde bericht: ze moeten bij de burgemeester komen. Nu moeten ze ook thuis alles vertellen. Dat hindert wel niet, ze hebben niets verkeerd gedaan, maar 't was toch fijner toen niemand er van wist, toen het hun geheim was.

Met boze gezichten en toch ook bange harten gaan ze op weg naar het gemeentehuis. De burgemeester is er, de boswachter en nog een vreemde meneer. „Ik lees hier,” zegt de burgemeester gewichtig, dat één van jullie in een vijver gesprongen is om een hond te redden. Wie was dat?” „Ik, meneer,” komt Rob. „En ik,” zegt Leo. Ze komen er eerlijk voor uit. „Als 't niet gelukt was, waren wij er ook ingegaan,” vult Henk uitdagend aan, net of hij zeggen wil: „Als je straffen wilt, dan allemaal!” „Het woord is aan de boswachter,” zegt de burgemeester. Deze schraapt zijn keel. „Jongelui,” zegt hij, „ik kan er niet mee accoord gaan dat die hond wordt opgesloten in zo'n klein hutje. Opzij van mijn huis is een grote kennel. Daar kunnen jullie dat beest indoen. Maar denk er aan: ik zorg niet voor 'm.”

Verbaasd kijken de jongens elkaar aan. Wie had dat achter die strenge boswachter gezocht? Maar hun verbazing wordt nog groter als de vreemde meneer gaat spreken. „Ik ben gestuurd door de dierenbescherming,” zegt hij. „Van de burgemeester hebben we gehoord dat jullie een verwaarloosde hond hebben gered, en, met opoffering van jullie vrije tijd, verzorgd. Ik heb voor jullie alle vier een mooie vulpen meegebracht, en een bewijs dat de belasting betaald zal worden zo lang jullie voor de hond zorgen. Ik vind dat meneer de burgemeester trots mag zijn op zulke onderdanen.”

Als de pennen worden uitgedeeld is opeens alle gewichtigheid verdwenen. De drie mannen lachen om hun goed-geslaagde verrassing. „Ze dachten minstens dat ze de cel ingingen,” grinnikt de boswachter. „Ik weet wel dat ze me streng noemen. Als er een nest wordt uitgehaald, dan zijn ze nog niet gelukkig. Maar als 't om een zieke hond gaat, dan mag je van mij de vijver in, al was het iedere dag!”

Van nu af zijn ze de beste vrienden: vier jongens, de boswachter, en Tommy, de clubhond.

NOOIT VERLEGEN

Antiquair: Deze stoel dateert uit de tijd van Lodewijk XIV. De koning zelf heeft hem nog gebruikt.
Koper: Hoe is het mogelijk? Deze stoel is uit een veel ouder tijdperk.

Antiquair: O, dan heeft de koning hem stellig ook tweedehands gekocht.

IN DE TRAM

Conducteur: 't Is verboden in de tram te roken.

Passagier: Ik rook ook niet.

Conducteur: Maar je hebt je pijp toch in je mond?

Passagier: Zeker. Ik heb ook mijn voeten in mijn schoenen en toch loop ik niet.